

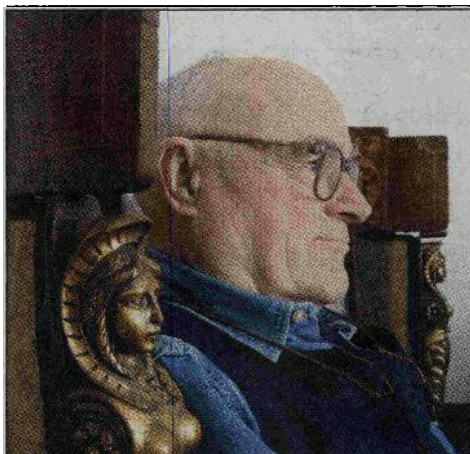

LJUBLJANA ▶ Knjiga Mileta Koruna o bistvu igre

Gledališče je gledalčev izum

V delu *Biti z igro*, ki je izšlo pri Knjižnici Mestnega gledališča ljubljanskega, je režiser Mile Korun zbral svoje misli o gledališču, igri in uprizarjanju, gledalcu in predstavi ter o režiserju in igralcu.

“Glavna zasluga za to knjigo gre gledališču. Hvaležen sem usodi, da me je pripeljala v gledališče in mi omogočila, da sem ga do podrobnosti spoznal,” je na predstavitvi knjige povedal Mile Korun in pojasnil, da podrobnosti, ki so povezane s teatrom, sluti izven ustaljenih okvirov, na drugih ravneh. “Ta knjiga je nastala iz moje osebne občutljivosti do stvari, s katerimi se pečam,” je še dejal.

Mile Korun

Biti z igro je knjiga režiserjevih šepetanj o gledališču, ki bralca napeljujejo k razmišljanju o tej tematiki. Korun v delu nastopi kot neke vrste gledališki Sokrat, ki se o teatru in vsem, kar je z njim povezano, sprašuje najprej kot nevedni učenec, nato kot “mnogovedni” učitelj in hkrati kot nekdo, ki ga gledališče v celoti prevzema, je o knjigi razmišljal teatrolog **Blaž Lukan**.

V delu se pojavljajo tako tradicionalni pogledi na igro kot sodobne teorije, čeprav avtor virov posebej ne navaja. Združuje avtorjeve gledališke izkušnje in anekdote, ki se pojavljajo v vlogi razmišljanj o gledališkem izkustvu. Literarne, filozofske in socialne aluzije je avtor usmeril v odkrivanje biti gledališča, tako Lukan, hkrati pa se je poglobil vase in svojo vlogo v svetu teatra.

Mile Korun, rojen leta 1928 v Ljubljani, je bistveno zaznamoval slovensko gledališko poetiko druge polovice 20. stoletja. Korunova ustvarjalna doba zajema najmanj pet ustvarjalnih stopenj od modernizma do fundamentalizma. Prva prelomnica na njegovi gledališki poti je bila predstava Pohujšanje v dolini Šentflorjanski leta 1965. Tudi sicer se je pri svojem režijskem delu veliko posvečal Cankarjevim stvaritvam, podpisuje pa se pod več kot 100 gledaliških predstav.

Lukan je kot ključno v knjigi izpostavil misel “gledališče je gledalčev izum”. Ob tem je omenil tudi poslednji obrat v delu, ko Korun pravi, da je igralčeva igra najresničnejša, ko v dvorani ni občinstva in jo spremlja le režiser, ki takrat postane tudi edini in prvi gledalec, stvarnik celote, konec koncev Bog. Korun se je na opazko, da je režiser Bog, odzval z mislijo: “Če je to res, jaz sam sebi lažem, in morda je ravno v tej laži to božanstvo”.

Predanova je izid knjige pospremila z mislijo italijanskega gledališkega režiserja **Eugenia Barbe**, ki pravi, da samo tisti gledališki režiserji, ki za sabo pustijo knjižno sled o svojem razmišljanju, dojemanju, čutenju in videnju teatra v kontekstu umetnosti, politike in družbe, postanejo mejniki in vodniki po zgodovini in prihodnosti gledališča. **MI**